

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 625/2023-97

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Gerom, Štefánikova 217/1, Bytča, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 4 Cb 1/2008 v období po právoplatnosti nálezU Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v období po právoplatnosti nálezU Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 aj sťažovateľovo základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré **je** Krajský súd v Košiciach **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Predmet konania pred ústavným súdom bol ustálený rozhodnutím č. k. III. ÚS 625/2023-56 zo 7. decembra 2023.
2. Ústavná sťažnosť je predmetom posúdenia v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013.
3. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. augusta 2023, neskôr viackrát doplnenou, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Vzhľadom na dĺžku napadnutého konania a nekvalitu v ňom vydaných rozhodnutí požaduje finančnú satisfakciu 19 500 eur. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.
4. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi sú peňažné nároky uplatnené sťažovateľom ako žalobcom dvoma žalobami pôvodne vedenými krajským súdom v konaní sp. zn. 18 Rob 1357/96 a sp. zn. 17 Rob 1361/96 proti obci Holčikovce. Po preradení vecí do registra „Cb“ vzhľadom na totožnosť strán a predmet sporov súd prvej inštancie spojil veci na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 4 Cb 1/2008.
5. Napadnuté konanie je teda iniciované žalobnými návrhmi z roku 1996. Stav napadnutého konania (pre prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie) bol taký, že na základe zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 9/2022 z 26. apríla 2023 sa v konaní mal opätovne prejednávať skutkový a právny základ uplatneného nároku. Konanie teda bolo stále živé.
6. V napadnutom konaní už bolo ústavným súdom raz vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, a to nálezom sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013.
7. Sťažovateľ v spore pred všeobecnými súdmi neuspel. Dôvodom bolo spochybnenie doručenia vydaných platobných rozkazov protistranou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom súdov, že platobné rozkazy neboli protistrane riadne doručené, z čoho napokon vyplýva presvedčenie o nespravodlivosti procesu s dopadom až na hmotné právo vlastníť majetok, presvedčenie o zaujatosti sudcov a presvedčenie o spolitizovaní súdneho procesu.

9. Proces bol predmetom mediálneho a politického diskurzu a pôvodná sumárna hodnota sporu (platobných rozkazov) sa podľa vyjadrení sťažovateľa blíži k úrovni 100 miliónov slovenských korún.

10. Vydanie a výkon dotknutých platobných rozkazov sťažovateľ akceptuje ako jediný možný výsledok sporu. Tento fakt sa odráža vo využívaní opravných prostriedkov sťažovateľom a v tvrdení neefektívnej (v zmysle nekompetentnej) činnosti súdov. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ napokon aj napáda už dvadsaťsedem rokov trvajúce prietahy v súdnom konaní.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd k sťažnosti uviedol, že po vydaní nálezu sp. zn. II. ÚS 593/2012 vykonával úkony pre účely meritórneho rozhodnutia veci, ktorých stručný prehľad tvorí prílohu jeho vyjadrenia. Z neho vyplýva, že na dĺžku konania má podstatný vplyv správanie sťažovateľa. Ten nepretržite súd zahlcuje podaniami, v ktorých obsahlo komentuje priebeh a podstatu sporu, namieta činnosť súdu a proces jeho rozhodovania, vznáša námietky zaujatosti voči konajúcim členom senátov a zároveň opakovane podáva rôzne procesné návrhy, ktorými sa súd má povinnosť zaoberať. Je pritom nutné konštatovať, že z dôvodu absencie právneho zástupcu a množstva súvisiacich konaní (či už vo vzťahu k meritu veci alebo ku konajúcim sudcom), ktoré sťažovateľ inicioval a v ktorých sám stráca prehľad, je nutné každé jeho podanie podrobne preskúmať a podľa obsahu posúdiť, na ktoré konanie sa vzťahuje a čoho sa ním sťažovateľ domáha, a následne o jeho procesných návrhoch rozhodnúť v zmysle zákona.

12. Ako príklad možno uviesť žalobu sťažovateľa o obnovu konania (vedenú na krajskom súde pod sp. zn. 4Ncb/11/2023), ktorá smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 21/2008 zo 6. júna 2008 vydaného v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008, ktoré nie je právoplatne skončené. Z dôvodu podania žaloby o obnovu konania (kde ako dôvod jej podania sťažovateľ uvádza podanie trestného oznámenia z jeho strany na sudcov konajúcich vo veci) sťažovateľ ako žalobca žiadal o prerušenie konania sp. zn. 4Cb/1/2008. Krajský súd uznesením č. k. 4Cb/1/2008-2412 zo 4. októbra 2023 konanie prerušil. Napriek tomu, že súd týmto rozhodnutím sťažovateľovi v plnom rozsahu vyhovel, tento podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie. Pritom žaloba o obnovu konania bola podaná v čase, keď bol vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 nariadený termín pojednávania na 27. september 2023 a kedy súd mohol rozhodnúť v merite veci.

13. Nemožno pritom opomenúť ani pasívne správanie sťažovateľa, ktorý je síce aktívny vo vzťahu k jeho procesným návrhom, ale v prípade doručovania mu písomností zo strany súdu (ktoré je potrebné listinne doručovať do Českej republiky) tieto v zásade preberá v posledný deň úložnej lehoty, čím rovnako dochádza k predlžovaniu dĺžky konania. Z prehľadu priebehu sporu tiež vyplýva, že sťažovateľ sa snaží zmariť uskutočnenie nariadených pojednávanií buď náhlymi ospravedlňovacími svojou neúčasti (č. l. 1830, 1840, 1853), alebo rôznymi procesnými návrhmi (č. l. 2391).

14. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že z dôvodu iniciovania rôznych správnych a súdnych konaní sťažovateľom súd v celom priebehu sporu poskytuje súčinnosť dotknutým orgánom verejnej moci

(napr. č. I. 2416 a 2418), resp. súdom, prípadne zapožičiava spis konajúcim súdom (napr. č. I. 353) a predkladá vec odvolaciemu súdu z dôvodu podaných námietok zaujatosti alebo opravných prostriedkov.

15. Bez bližšieho poznania priebehu sporu sa celková dĺžka konania môže javiť ako neprimerane dlhá. Podstatu tejto neprimeranosti však aj ústavný súd vystihol v bode 5 jeho uznesenia č. k. III. ÚS 625/2023-56 zo 7. decembra 2023, keď uviedol, že vydanie a výkon pôvodných platobných rozkazov sťažovateľ akceptuje ako jediný možný výsledok sporu. Sťažovateľ pre účely obnovenia právoplatnosti a vykonateľnosti sporných platobných rozkazov sp. zn. 18Rob/1357/1996 a sp. zn. 17Rob/1361/1996 uskutočňuje v konaní procesné úkony, aby nedošlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia vo veci.

16. Krajský súd je toho názoru, že takýto postup sťažovateľa vo veci nemožno pričítať na zodpovednosť súdu.

III.2. Replika sťažovateľa:

17. Sťažovateľ replikou opakuje názory na právne posúdenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

21. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd podotýka, že rozhodovanie o platobnom rozkaze vo všeobecnosti nemožno považovať za právne zložité

(tak to bolo aj v tomto prípade, pozn.), no v niektorých prípadoch ho môžu skomplikovať skutkové okolnosti. Ústavný súd v rámci posúdenia otázky doručovania nenašiel takú skutkovú komplikáciu, ktorá by významne mohla ovplyvniť dĺžku rozhodovania v spore. Nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi súdov je vecou interpretácie práva.

22. Kritérium právnej zložitosti veci je v sťažovateľovom prípade zjavne prepojené s jeho správaním v spore. Tvrdená mohutnosť sťažovateľovej obrany vzhľadom na nespokojnosť s právnym posúdením veci je jeho právom a táto stránka veci je zároveň efektívnym prostriedkom vytvárajúcim tlak na kvalitu súdneho rozhodovania a odôvodnenia súdnych rozhodnutí. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01).

23. Ďalej treba uznať tú časť obrany krajského súdu, v ktorej poukazuje na nežiaduci efekt podávania sťažovateľovi samému neprospešných procesných návrhov znemožňujúcich rozhodovanie súdu v merite veci (pozri odvolanie proti prerušeniu konania, ktoré sťažovateľ sám požaduje). V tomto ohľade treba ale dodať, že čo sa týka samotného prerušenia konania krajským súdom, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania podľa procesného predpisu predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09).

24. Ostatné procesné aktivity sťažovateľa (početné vyjadrenia, námietky zaujatosti, prípadné iniciácie trestných konaní ani snahu o marenie pojednávania) ústavný súd nepovažuje z hľadiska približne už troch desaťročí vedenej veci za významné. Všeobecný súd totiž disponuje procesným kódexom, na základe ktorého je takto zameraná aktivita žalobcu riešiteľná [pozri dôvody na odročenie pojednávania podľa § 183 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ustanovenie o poriadkovej pokute za bezdôvodné alebo šikanózne námietky zaujatosti podľa § 58 CSP alebo poriadkové opatrenia podľa § 102 CSP].

25. Pokiaľ ide o samotný postup okresného súdu, tento ústavný súd vyhodnotil ako neefektívny. Aj pri zohľadnení prerušenia napadnutého konania, početnosti podaní (prevažnú časť spisového prehľadu tvorí procesná aktivita sťažovateľa spočívajúca v zasielaní vyjadrení súdu, pozn.) aj využitia opravných prostriedkov sťažovateľom v konaní nemožno akceptovať, že po vydaní nálezu sp. zn. II. ÚS 593/2012 (z 10. decembra 2013) všeobecný súd dospeje k vydaniu ďalšieho rozsudku vo veci po približne desiatich rokoch konania (21. júna 2022). Napokon, konanie ešte nie je ani v dobe rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.

26. Po preskúmaní obsahu spisu ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní je poznačený prietahmi, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

27. Osobitne k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy, ako aj listiny sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. I. ÚS 39/00 alebo IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

28. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Ak teda porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dosiahne takú intenzitu, že to zo strany príslušného všeobecného súdu signalizuje až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva sťažovateľa nielen na včasnú súdnu ochranu, ale zasiahlo sa už aj do samotnej podstaty práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 268/2012).

29. Aplikujúc uvedené právne závery na vec sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že stav nerozhodnutej veci sťažovateľa 27 rokov je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Extrémne dlhé súdne konanie totiž vo svojej podstate možno kvalifikovať vo vzťahu k sťažovateľovi ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Ústavný súd preto zároveň vyslovil aj porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

30. Napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené, no napriek tomu ústavný súd krajskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy neprikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, keďže mu rovnaký príkaz adresoval už v skoršom náleze sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013. V tejto časti preto ústavný súd návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

31. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadostučinenia 19 500 eur, poukazujúc na pocit právnej neistoty, politicky konformné rozhodovanie procesu a ujmu v majetkovej sfére.

32. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

33. Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení bral do úvahy celkovú dĺžku napadnutého konania, charakter napadnutého konania, skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené, dobu prerušenia napadnutého konania, podiel s'ťažovateľa na predĺžení konania. Ústavný súd tiež zohľadnil skutočnosť, že s'ťažovateľovi bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie nálezom sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 v sume 1 500 eur.

34. Na základe uvedeného ústavný súd považuje za primerané priznať s'ťažovateľovi finančné zadost'učinenie 3 000 eur (bod 2 výroku nálezu). Vzhľadom na to, že s'ťažovateľ žiadal priznať finančné zadost'učinenie 19 500 eur, ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

35. Ústavný súd priznal podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 530,86 eur (bod 3 výroku nálezu).

36. Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. S'ťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie s'ťažnosti ústavnému súdu). Vzhľadom na to, že právny zástupca s'ťažovateľa je subjektom registrovaným pre daň z pridanej hodnoty, ústavný súd zvýšil uvedenú sumu o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %.

37. Náhradu za úkon právnej služby – repliku k vyjadreniu krajského súdu ústavný súd s'ťažovateľovi nepriznal, pretože jej obsah nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2024

Robert Šorl
predseda senátu